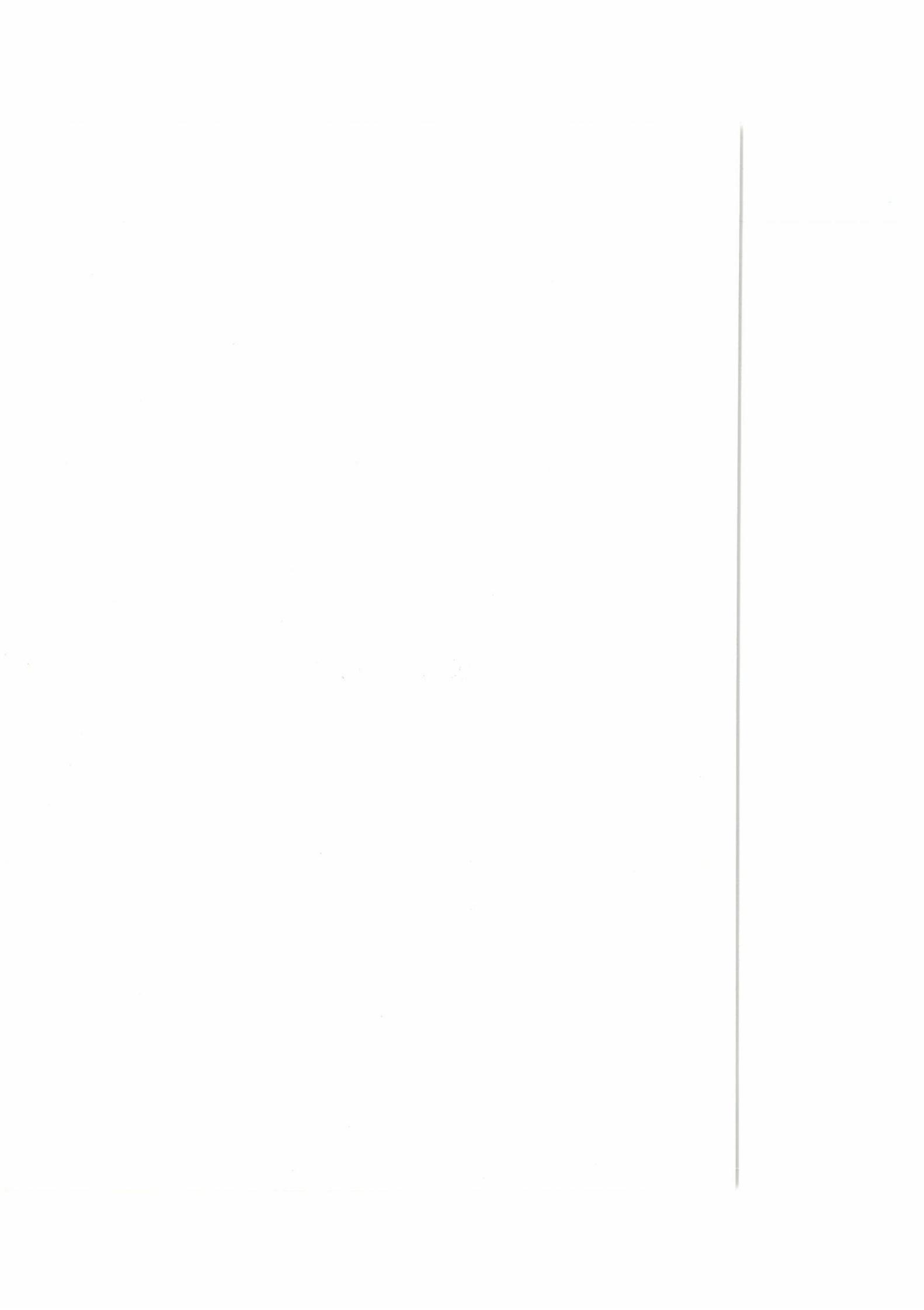

ΘΑΝΟΣ ΑΣΙΚΗΣ

ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ

Ποιήματα 1969 – 1978

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ “ΓΝΩΣΕΙΣ,,
Α Θ Η Ν Α

·Ο παράνομος

Φόρεσε τά παπούτσια του, κούρντισε τό ρολόϊ
ἴσιασσε τά μαλιά του μπρός στόν καθρέφτη.
”Εξω ψιλόθρεχε.
Μιά πέτρα χτύπησε τό τζάμι
ήταν τό σύνθημα.
Χαμογέλασε μέσ' τόν καθρέφτη
μέ μιά τέλεια σύσπαση τών χειλιών
σκέφτηκε τόν ἄλλον πού περίμενε στή γωνία
ἄνοιξε τό συρτάρι
πήρε τίς προκηρύξεις καί γέμισε τίς τσέπες του
θυγῆκε στό δρόμο μέ σίγουρο διασκελισμό
μέσ' τό σκοτάδι καί τή θροχή, ἐνώθηκε
μέ τόν ξαυτό του
κι ἔτσι πού τραβούσε γιά τή γωνία
τόν ξεπέρασε.

Ki' ἔτσι

Στὰ χέρια μας
ή ἐρημιά τοῦ μέλλοντος.
Ἡ καταιγίδα τῆς ἄρνησης
μᾶς θρῆκε ἀνήμπορους
σὰν χαλίκι στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας.
Στὰ χεῖλη μας κρατᾶμε
μιὰ ἀνεμόνη κι ἔνα μαχαίρι,
καὶ τ' ἄλογό μας δψφ
κι δ δρόμος εἶναι μακρὺς
κι ἡ δύναμή μας
γυρμένη στό πλάι
σὰν ἥλιοτρόπιο.
Κι εἴμαστε δικαιολογημένοι
οἰκτρὰ δικαιολογημένοι.

Στὴ χώρα τούτη

Στὴ χώρα τούτη
τὰ τραγούδια
φτάνουν μέχρι τὰ δόντια
πονᾶνε
καὶ ξανασμίγουν
μὲ τὶς σκέψεις.

Δίγο ἀκόμα

Λίγο ἀκόμα
καὶ θὰ πολιορκηθοῦν
οἱ αἰσθήσεις τῆς δυναστείας.
‘Ο πυρετὸς τοῦ λαοῦ
δένεται μὲ τὴν ἔκτη αἴσθηση
τῆς λύτρωσης.
Τὰ λάθαρα
προσωρινὰ κεντιοῦνται
στὶς ἐπιτροπὲς τῶν φοιτητῶν.

·Ο οίκοδόμος

Πέρασε ἀπ' τὶς γιασεμιές
κι ἀπ' τὸ στρατὶ τῆς δεξιᾶς μεριᾶς.
Κατέβαινε.
Καλησπέρισε τοὺς εύκάλυπτους
καὶ τὶς ἄγιόθεργες τῆς λεύκας.
Κράταγε ἔνα λουλούδι κόκκινο στὰ χείλη του
κι ἥταν ὡραῖο ὅπως λικνιζόταν
στὸ μισοσκόταδο.
Κι αὐτὸς ἥταν ὡραῖος ὅπως ἐρχόταν
ἀπ' τὸ μεροκάματο,
ἔτσι μὲν ὅρεγμένα τὰ ἵσια του μαλιά
μ' ἀσθέστη ἐδῶ κι ἐκεῖ στὸ ροῦχο του
μὲν μάτι γελαστὸ
καὶ τὸ κορμὶ σφιχτὸ σὰν σίδερο.
Κράταγε ἔνα λουλούδι κόκκινο
στὰ χείλη
κι ὅλη ἡ ἄνοιξη
ἥταν ζωγραφισμένη πάνω του.

1970

Χέρια σάν κρηπιδώματα
γυμνωμένα άπ' τὴν καλαίσθητη σάρκα
φράζουν τὴ μιλιά μας.
Χωρὶς λόγους πιὰ
μὲ πόθους ἀγκυροθολημένους
καὶ μὲ κουρτίνες στὰ μάτια.
Ξυπνᾶμε
κι ἔνα ρίγος
ἀνεβοκατεβαίνει στὴν πλάτη μας.

Táma

Μ' ἔταξες νὰ φυλάω σκοπός,
νὰ φυλάω τὸ τέλμα
μὲ τοὺς θατράχους καὶ τὰ σκουλήκια.
Μοῦδοσες κι ἔνα μολύβι γιὰ δπλο
καὶ εἶπες:
Ν' ἀνακατεύεις τὸ θοῦρκο
καὶ ν' ἀντιγράφεις τὶς δονήσεις του.

'H νίκη

Μὲ τυμπανοκρουσίες θὰ διασπάσουμε
τὶς γραμμὲς τοῦ ἀντίπαλου.

‘Η ἐπίθεση θᾶναι
δριστικὴ καὶ γιγάντια

‘Η ἐπικράτηση εἶναι ἐπιθετικόν.

‘Ακόλαστα λόγια θριαμβευτικά
ἰστοὶ τραγουδιῶν.

‘Αφέλιστα ἔργα γρανιτώδη, ἀνυπότακτα
θὰ στήσουμε.

‘Η δράση τῶν νικητῶν
πλέον θὰ ἀκμάζῃ:

Καὶ οἱ στενοὶ κραδασμοί
θὰ προδιαθέτουν μιὰ καλλιτέρευση
ἀπλὴ καὶ σίγουρη.

"Ως τὸ θάνατο

Καὶ φώναξε
εἶναι σὰν νὰ ζητᾶς
δυὸ φορὲς
ὅτι ζητᾶς.
Αὐτὰ τὰ γιγάντια λόγια
αὐτὴ ἡ κραυγὴ ποὺ σιγοσθήνει
ώς τὸ θάνατο.
Ἐλπίδα! ἐλπίδα!
Καμιὰ ἄλλη ἐλπίδα
παρὰ ἡ φωνή σου.

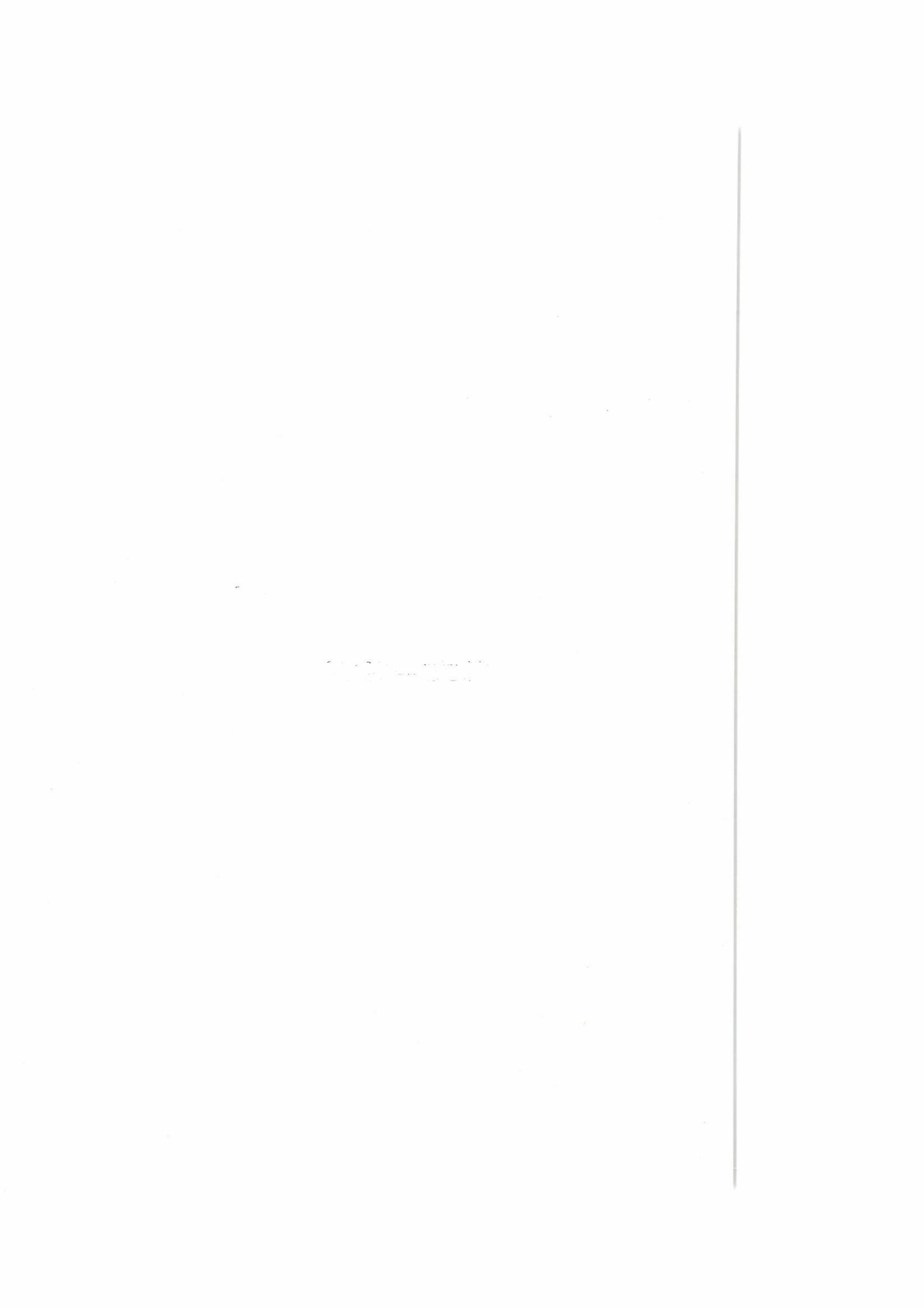
*Γή ἀπὸ πολύτιμα πετράδια
η (σχέδιο)*

Γῆ ἀπὸ πολύτιμα πετράδια,
κοράλια καὶ χρώματα.
Λευκὰ περιστέρια νὰ πορεύονται
στὸ κορμί σου.

Σπηλιές ποὺ κατοικοῦν
ζῶα καὶ πουλιά
βράχια σκαλισμένα
ἀπ' ἀφρό καὶ ίώδιο.

Δέντρα καμωμένα
ἀπὸ χρόνο καὶ βροχή.
Ἐργάτες ζυμωμένοι
ἀπὸ ἀτσάλι καὶ βελούδο.

1975 – 1978

Λόγια στὸ νέο σύντροφο

Σύντροφέ μου,
μπορεῖ νὰ μὴν ταξιδέψαμε μαζί
μπορεῖ νὰ μὴν κλάψαμε μαζί
μπορεῖ νὰ μὴν θρεθήκαμε μαζί¹
τὴ χτεσινὴ νύχτα,
ὅμως κοίταξε,
τώρα εἴμαστε μαζί²
στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀγώνα.
Κοίτα σύντροφέ μου
τὶς μέρες
ποὺ ἀνέβηκαν στὰ ποτάμια
Κοίτα τὶ ὥρες
π' ἀγκάλιασαν τὸν ἀέρα
Κοίτα τὰ χρόνια
ποὺ τρέχουν
πάνω στ' ἀφρισμένα ἄλογα.
Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο
Τοῦτο τὸ αἰσθημα εὐθύνης
ἀπέναντι στὸ μέλλον
εἶναι γιὰ τὸ γέλιο τοῦ παιδιοῦ
ὅταν θὰ πίνη τὸ γάλα του,
εἶναι γιὰ τοῦ παποῦ τὸ τσιμποῦκι
ὅταν θὰ πίνη τὸν καφὲ
κάτ' ἀπ' τὴ μουριά,
εἶναι γιὰ τῆς μάνας
τὸ φωτεινὸ θλέμα
ὅταν θ' ἀνοίγει τὰ παραθυρόφυλλα,

εῖναι γιὰ τοῦ ἐργάτη
τὰ χέρια
δταν θὰ χτίζει τὴ βεβαιότητα.
”Ακου σύντροφέ μου:
ἐκείνη ἡ μέρα δέν θάρθη μόνη της,
δὲν θᾶναι μιὰ ξένη μέρα.
Οἱ νοικοκυράδες θᾶχουν
φρέσκο ἀρνὶ μὲ πατάτες στὸ φοῦρνο,
ὅ πατέρας θὰ φοράει
τὸ καλοσιδερωμένο πουκάμισο.
Πάνω στὰ ἐργοστάσια
θᾶχουν στηθεὶ κόκκινες σημαῖες,
οἱ ἐργάτες θᾶχουν ἔνα μόνιμο
χαμόγελο στὰ χείλη,
τὰ παιδιὰ τὴ σιγουριὰ
τῆς αύριανῆς μέρας στὰ χέρια.
‘Η πόρτα θ’ ἀνοίγη χωρὶς φόβο
ὅλοι θ’ ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους.
Σ τὰ ραδιόφωνα θ’ ἀκούγονται
εἰδήσεις ἀληθινὲς
ἀφίσσεις θ’ ἀναγγέλουν
τὰ σοσιαλιστικὰ πλάνα.
Σ ύντροφέ μου
ἔξω στοὺς δρόμους
ἀνεβαίνουν τὴν πορεία τοῦ μέλλοντος
μὲ σφυριά, ἐργαλεῖα,
μὲ φωνὲς ποιητῶν
καὶ σημαῖες
“Ολοι σφίγγουν τὰ χέρια
καὶ τότε τὸ μέλλον

έρχεται πιὸ κοντά,
ἀκούγεται ἡ ἀνάσα του.
Χιλιάδες φωνές,
χιλιάδες ζήτω,
καὶ τότε
τὸ μέλλον ἔρχεται πιὸ κοντά.
Σύντροφέ μου,
ἔτσι ἀπλά
ὅπως ἔνα κομάτι ψωμιοῦ
πάνω στὸ τραπέζι
ἔτσι σίγουρα
ὅπως δὲ ἐργάτης
στὴν ἀπεργία
ἔτσι μονιασμένα
ὅπως τὸ Κόμμα κι ἡ καρδιά μας
ἔτσι μονιασμένοι
ὅπως ἀκριθῶς εἴμαστε
πως ἀκριθῶς εἴμαστε
ἄς κάνουμε ἔνα θῆμα μπροστά
ἀκόμα ἔνα θῆμα μπροστά!

Αύτὸς ὁ ἐργάτης

Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι τὸ χαμένο γέλιο μας
Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι τὰ σκοτωμένα ἀδέλφια μας
Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι τὰ γκρεμισμένα σπίτια μας.
Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι τὰ σωπασμένα τραγούδια μας.
Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι ἡ νικημένη νίκη μας.

Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι κέρδος ποὺ δὲν πέφτει,
μὰς ὅλο μεγαλώνει, ὅλο μεγαλώνει.
Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι μουσικὴ χωρὶς σύνορα
ποὺ ὅλο σφυρίζει αἰώνιες ἔλπιδες.
Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι πελώριος σὰν τ' ὄνειρό του.
Αύτὸς ὁ ἐργάτης
εἶναι δυνατὸς σὰν τὴν πίστη του.

Αύτὸς ὁ ἐργάτης. Αύτὸς ὁ ἐργάτης
μὲ τὶς μεγάλες χειρονομίες
μὲ τὴν ἀτέλειωτη φωνὴ
μὲ τ' ἀπέραντο Өλέμμα.

Δέξου

Ἐργάτη !
χέρια ύψωμένα πιὸ ψηλά,
ματιὰ δυνατή ταπεινὴ
τῆς παγκόσμιας μοίρας.
Δέξου πώς εἶσαι τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος
Δέξου πώς εἶσαι τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο
Δέξου πώς εἶσαι ἡ μήτρα κι ὁ τοκετός
Δέξου πώς εἶσαι ἡ νίκη σου.

11 ἡ ὥρα τὸ πρωΐ

‘Ο γέρος ἔδενε τὰ κορδόνια του.
Στὸ κεφαλόσκαλο
μιὰ λαϊκὴ τραγουδίστρια
ἔστρωνε τὴ φωνή της
πίσω ἀπ’ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.
‘Ο γαλατὰς ἀνυπομονοῦσε
γιὰ πελάτη.
Οἱ νέοι στὰ σχολεῖα
καὶ στὰ ἐργοστάσια.
11 ἡ ὥρα τὸ πρωΐ
ἡ μικρὴ γειτονιὰ στὸ πόδι,
στὴ μικρὴ γειτονιὰ
μὲ τὰ ἴσογεια, τοὺς χωματόδρομους
καὶ τὶς κρυμένες κόκκινες σημαῖες.

Ἡ Ἐλευσίνα

Ἡ Ἐλευσίνα εἶναι γιομάτη καπνό,
ἔργάτες καὶ κόκκινο χρῶμα.

Ο καπνὸς θγαίνει
ἀπ' τὰ φουγάρα τῶν ἔργοστασίων,
οἱ ἔργάτες θγαίνουν
ἀπ' τὰ ἔργοστάσια,
τὸ κόκκινο θγαίνει
μαζὶ μὲ τοὺς ἔργάτες.

Ἡ Ἐλευσίνα ἔχει
μικρὰ σπίτια
μὲ μπουγαδοφορεμένες αὐλές.
Ἡ θάλασσα τῆς Ἐλευσίνας
μυρίζει πετρέλαιο
ὅλη ἡ πόλη
μυρίζει ἔργατικὸ ίδρωτα

Τὴν νύχτα ἡ Ἐλευσίνα
φωτίζεται ἀπ' τὶ φλόγες
τῶν ὑψικαμίνων.
“Ολη τὴ νύχτα ἡ Ἐλευσίνα δὲν κοιμᾶται.
“Ολη τὴ νύχτα
ξαπλωμένη πάνω στὰ ἔργοστάσια
σκέφτεται - σκέφτεται
τὸ ξημέρωμα.

**H Μαρία*

Κι ἔτσι ὁ Χάρολντ
κάνει τὴ ζωή του,
γλεντάει,
ξενυχτάει,
ξοδεύει.
Βρίσκεται πότε στὸ Σαὶν Μόριτς
πότες στὶς Μπαχάμες
στὸ Σύλτ, στὴν Ἐλλάδα,
συμμετέχει στὸν κοσμικὸ ἀστερισμό¹
ποὺ περιλαμβάνει
δνόματα πασίγνωστα,
μαζί του καὶ ἀρκετὰ φωτομοντέλα
ἀπ' τὴ Σκανδιναβία
μὲ μακριὰ πόδια
μὲ μακριὰ μαλιὰ
στὴ διάθεση πάντα²
τῶν μεγαλοστοκαρατῶν
Εὐρωπαίων κι Ἀμερικανῶν.

**H Μαρία* ἤθελε
μιὰ δουλειὰ
ἐνα σπίτι
καὶ πολλὰ παιδιά.

"Υστερα σύντροφέ μου

"Υστερα σύντροφέ μου
κοιταχτήκαμε στά μάτια
κι εἴδαμε τό λαό
κοιταχτήκαμε στά μάτια
κι εἴδαμε τοὺς λαούς.

"Υστερα σύντροφέ μου,
σηκώσαμε τὴ σημαία μας
κι ἥταν σὰν νὰ σηκώναμε
τοὺς ἔργάτες ὅλου τοῦ κόσμου
ξνα μέτρο ψηλότερα.

"Υστερα σύντροφέ μου
τραγουδήσαμε
κι ἥταν σὰν νὰ τραγουδούσαμε μαζί¹
τὰ τραγούδια
ὅλων τῶν λαϊκῶν ἀγώνων.

‘Ωραῖος πούναι ὁ λαός

‘Ωραῖο πούναι τὸ φεγγάρι
μ’ αὐτὴ τὴ μόνιμη συνήθεια
νὰ φέγγει τὰ δρόμο μας.

‘Ωραῖα πούναι τὰ παιδιά
μ’ αὐτὴ τὴ μόνιμη συνήθεια
νὰ μᾶς χαμογελᾶνε.

‘Ωραῖοι πούναι οἱ ποιητὲς
μ’ αὐτὴ τὴ μόνιμη συνήθεια
νὰ μᾶς ἀκολουθᾶνε

‘Ωραία πούναι ἡ φάμπρικα
μ’ αὐτὴ τὴ μόνιμη συνήθεια
νὰ μᾶς ἔνωνει.

‘Ωραῖος πούναι ὁ ἀγώνας μας
μ’ αὐτὴ τὴ μόνιμη συνήθεια
νὰ μᾶς δίνει τὴ νίκη.

‘Ωραῖος πούναι ὁ λαός
μ’ αὐτὴ τὴ μόνιμη συνήθεια
νὰ τραβάει μπροστά

Μελέτη

Εἶναι ἡ μορφή σου
ἀπλὸ σκληρὸ πετράδι
κι ὅμορφη γιορτή.
Εἶναι τὰ μάτια σου
δροσιὰ τῆς ἀνοιξῆς
κι ἀστέρια τοῦ καλοκαιριοῦ.
Εἶναι τὰ λόγια σου
ὅ δρόμος τοῦ ἀγώνα
κι ἡ πνοὴ τῆς λευτεριᾶς
Εἶναι τὸ χαμόγελό σου
ἔνα αὔριο κόκκινο
τῆς ἀγάπης ὑπόσχεση
Εἶναι ἡ ὀνάσσα σου
ζεστή, ζεστή
σὰν μαλακὸ ζυμάρι
Εἶναι ἡ δύναμή σου
ἀπεργία ἐργατική
καὶ μαζική πορεία.
Καὶ προχωρᾶς
θάζοντας τὸ χέρι στὴν καρδιά
καὶ κοιτάζοντας
τὸν κόσμο κατάματα.

Tόσες φορὲς

Τόσες φορὲς γρατζουνίσαμε
πάνω στὸ μαξιλάρι
μὲ τὰ δόντια
τὴ λευτεριά.

Τόσες φορὲς ὀνειρευτήκαμε
ἔνα καινούργιο φιόγκο
στὶς κίτρινες
πλεξιοῦδες.

Τόσες φορὲς θελήσαμε
μὲ σφιγμένο ζωνάρι
ἔνα κομάτι
φρέσκου ψωμιοῦ.

Τόσες φορὲς γράψαμε
τραγούδια
μὲ τὸ χέρι
τοῦ λαοῦ.

Τόσες φορὲς σχεδιάσαμε
πάνω στὸ χῶμα
τὴν αύριανή
κοινωνία.

Προεκτάσεις

Εἶδες ποτὲ τὸ φτιάρι τοῦ ἔργατη
ὅταν γίνεται προέκταση τοῦ χεριοῦ
Εἶδες ποτὲ τὴν φωνὴν τῆς πείνας
ὅταν γίνεται προέκταση τοῦ στόματος
Εἶδες ποτὲ τοὺς ρόζους τῶν δακτύλων
ὅταν γίνονται προέκταση τῆς παλάμης
Εἶδες ποτὲ τὴν θλίψη τοῦ μεροκαμπιάρη
ὅταν γίνεται προέκταση τῶν ματιῶν.

Εἶδες ποτὲ τὴν γαλήνη
σὰν προέκταση τῆς φουρτούνας
Εἶδες ποτὲ τὰ λουλούδια
σὰν προέκταση τοῦ ἀγριότοπου
Εἶδες ποτὲ τὸ παιδί
σὰν προέκταση τοῦ πόνου τῆς μάνας.

Εἶδες ποτὲ τὸ λαό
σὰν προέκταση τῆς καρδιᾶς σου.
Εἶδες ποτὲ τὴν ισότητα
σὰν προέκτσση τῆς ὀνισότητας;

Πήρε τοὺς δρόμους

Πήρε τοὺς δρόμους
ξυπόλυτος
μὲ τὴ σιωπὴ στὰ μάτια,
μὲ κόκκαλα τραγουδιῶν στὰ χεῖλη
τὴ ζεστασιὰ τῆς μεγάλης μέρας
γύρευε.

Πήρε τοὺς δρόμους
μὲ τὸ ταγόρι ὑψωμένο
στὴ γέρικη πλάτη του
σὰν σημαία ἐλπίδας.

Ἄπ' τὸ πρωΐ περπατᾶ
παιζοντας μὲ τὸν ἀέρα
παιχνίδια λύπης.

Πάντα

Μιὰ κίνηση,
μιὰ κίνηση πάντα
νὰ φύγει.
’Ακόμα κι ὅταν ὁ χῶρος
εἶναι ἔρμητικὰ κλεισμένος
μιὰ σκέψη,
μιὰ σκέψη πάντα
νὰ ἐλπίζει.

’Ακόμα κι ὅταν ὅλα
εἶναι λάθος.
”Ομως ἀπ’ τὴν τσέπη
τοῦ σακκακίου του
ἔχει πετάξει τὶς φωτογραφίες
μὲ τοὺς δρόμους τοῦ μέλλοντος
καὶ στὴ ζώνη του κρέμασε
μαχαίρι μὲ χάρτινη λεπίδα

Κάποτε εἶχε πεῖ:
’Απ’ τὸ μεγάλο πανηγύρι
ἔγώ θ’ ἀπουσιάζω.
”Ομως τὰ τραγούδια
τὸν κυνηγοῦν παντοῦ
καὶ ἡ κίνησή του
σὰν ἀπραγματοποίητο
ἀγκάλιασμα
περιμένει.

Nά προχωρᾶμε

Μὲ τὴν ὑπομονὴν
τῶν δέντρων
καὶ τὴν ἀντρειωσύνην
τῶν λουλουδιῶν
παραδοθήκαμε
στὸ αὔριο,
μέ μιὰ ὑπόσχεση
γραμμένη παράλληλα
στοὺς ἀνέμους:

Nά προχωρᾶμε

Κι ἔτσι οἱ ὥρες γίνανε
ἀτέλειωτες δοξασίες
καὶ τὰ μερόνυχτα
μόνιμη ἐλπίδα.

Tὰ χέρια

Χέρια σταυρωμένα ὑπομονετικά,
χέρια ματωμένα
ἀπ' τίς πληγὲς τοῦ στήθους,
χέρια πού μάθανε
νὰ σφίγγουν ἄλλα χέρια
συντροφικά.
Χέρια ποὺ μάθανε
νὰ κρατοῦν τὰ ἔργαλεῖα,
χέρια ποὺ μάθανε
νὰ χτίζουν τὸ μέλλον,
χέρια ποὺ ξαίρουν
νὰ κρατοῦν
τὴν κόκκινη σημαία,
χέρια ποὺ μάθανε
νὰ πετάνε προκηρύξεις,
χέρια ποὺ ξαίρουν
νὰ βάζουν
τὸ κόκκινο γαρούφαλλο
στὸ στῆθος.
Χέρια ποὺ μάθανε
ν' ἀνεβαίνουν ἀγωνιστικά,
Χέρια ἀκριβά
ποὺ γράφουν
μὲ σταθερὴ κίνηση
τὴν ἴστορία.

